

Коли менторично будемо підходити до су-
пи, то не лише згадає а діяльність з те, що пише
про село і його злиди. «Діло», але — на жаль —
те, що — не вкладами на заклад актуальні під-
хід — пише про нього «Український Голос». Коли
можна пробити «Українському Голосу» який
заклад, то хіба той, що перемислив орган ствер-
джує факти, не подаючи їх притий. Але ті при-
чини можна було знайти в наших статтях і замі-
тих про життя в українську кооперацію та про
наші вишпиви («Журнали наших вишпиви»).
Наше село живе у наших злиди». Село нездій-
снене.

а часто просто голодує. Не вважаючи на це, сільські парубки й дівчата заплітають чепурнівки. Велікий заробіток, який заробіток гроші видаються на одяг, на мануфактуру й особливо на галюлетів. Шокові панчішки й джери не в сьогоднішній день, мода, що не лише викочує в нього всякий грош, але часто доводить до ободження села. Це не є „попівські“ чи „панські“ переклади з російської мови (якої не знають ні наші „попівки“, ні сільські діти), але це є тоді дійсність. І одне і друге, і сільські діти, і надмірно чепурнівки в тім діти, що прилаштували й пишати наше село. Ці діти розвиваються рівнобіжно і рівнобіжно треба з ними боротися.

І тому всілякі домагочіні викрутаси й вихляси та „глибокі“ орієнтації міркування тут ні при чому. І тому „Прол. Права“ теж пора вже честь вжити.

Перманентно актуальна проблема.

Редактор „Прол. Права“ С. Шулак містить в редакційному ним органі цікаву статтю на тему чинно актуальної проблеми під назвою: „Міжва сів у національний сиріп“.

Притокою до цієї статті є міркування, що вирізняють в деяких колах партійців, а які умістовлюються в тому, що під теперішню пору небезпеку для комунізму творить не недостатність, а збільшення темпів українізації.

„Знаменно, що ті самі, хто ликає купетом „українізації“, аргументують небезпекою українського націоналізму, заважаючи, що один з найважливіших засобів боротьби з українським націоналізмом — це є повне зайняття партійних постанов у справі українізації. Смішно було б заперечувати небезпеку українського націоналізму. Навпаки, треба визнавати небезпеку активізації українського націоналізму в теперішніх обставинах, коли загострилась класова боротьба. Але помилиться глибоко той, хто бачить тільки соціальний ґрунт для зростання українського націоналізму й не бачить такого самого ґрунту для зростання російського шовінізму. Коли сільське куркульство, борючись з пролетаріатом та трудящим селянством, культивує й поширює український націоналізм, то міське панство, старі урядовці, консервативна російська спеціальна інтелігенція виступають як лютий ворог українізації та як чинник мобілізації російських великодержавних шовіністичних настроїв. Ми повинні рішуче боротися як з тими, хто висуває теорію

про особливу небезпеку українського націоналізму та аргументи небезпеки російського шовінізму, так і з тими, хто недооцінює небезпеки українського націоналізму“.

В партійних (комуністичних) рядах є багато русотинів, що не розуміють як слід національної політики. Вони виваляють невдоволення з приводу висунування українських партійних надій. З другого боку серед партійців замітні останні провітанія й хуторнічства. Велікі суперечності треба усунути й „українізувати треба одні й інші, і з великим темпом“. Особливо треба українізувати міські осередки. Українізація київського пролетаріату є недостатня. Немає в Києві ентузіазму доносівських пролетарів. В той час, коли навіть найбільш арусифіковані осередки, як Одеса й Дніпропетровське (Катеринослав), створюють у себе величезний українізаційний рух, Київ лишається позаду.

Серед партійців (русотинів) є такі, які думають, що п'ятилітній план і Дніпропетровський план національного питання, або звужують форми його проведення. З цих думок проглядає прихований великодержавний централізм та намагання лівих фразеологією приховати свою негідність національного питання. А українізація все ще актуальна особливо серед пролетаріату, який ще не опанував української культури. Тільки збільшенням і поширенням українізації можна успішно поборювати український націоналізм.

Не знаємо, як там піде справа з українським націоналізмом, але українізувати справді треба, і то в якнайширшому розмірі, щоб цілий світ не був свідком такого дивогляду, що існує УСРР, але з фактичним російським змістом.

Індуси проти Мекдональда.

Перші вислови Мекдональда в справі Індії не знайшли серед індусів прихильного відгуків. Президент індуського комітету Мотілаля Неру в інтерв'ю сказав: „промова президента міністрів до несправедливості додала ще образу“. Вже той факт, що в престольній промові нічого не згадано про Індію зроби тут лихе враження. А похвали Мекдональда для комісії Сімона, яка виробила план конституції для Індії, ще більше озлобили індуських націоналістів.

Згодом план не став і ми мусіли промовувати собі шлях по яругах і вертепах, поміж глинами й хашами. Нарешті в поті чола дійшли ми до якогось потоку. Відтепер держалися напрямку води, рахуючи на те, що потік повинен завести нас до якоїсь річки й дороги. Та чим далі, ще посувалися ми вперед, тим більше починали вірити, що ми заблукали. Вже приготувалися й Осипа Івановича на те, що ось-ось зійдемо до медвежої „лави“, коли раптом Степан Степанович, що йшов попереду, почав гукати: дорога, дорога! З початку не хотілося вірити. Тим більше була радість, коли, підійшовши ближче, побачили ми правдиву річку, а здовж неї військову дорогу, вимощену ящиками. Тепер ми вважали себе „врятованими“, а Осип Іванович не нарікав, коли при переправі через потік споткнувся й упав та трохи не поламав ніг. Ми вийшли на невелику поляну, освічену сонцем, де в зеленій траві манило море червоних суниць. Тут відпочивали ми цілу годину й покріплювалися знаменитим чаєм.

По двогодинному дальшому марші прибули ми до якоїсь опущеної долини. На великій поляні побачили непоганого коня, але людського створіння ніде не могли вглядіти. Звідсіля вибрали ми знову таку стежку, що незабаром згубилися в лісі і ми знов пішли за напрямком ріки. Добігала 17. година і я починав уже непокоїтися нашою долею, коли раптом крізь лісню прогалину побачили ми обгород, а коло нього людей. Ми відіткнули свободніше. Була це Комарівка. Звідсіля уже доброю возовою дорогою зайшли ми аж дві години до села Зелениці, над рікою тої самої назви.

Зраз за Зеленицею тягнеться село Зелена. Там задумували ми заночувати у нашого знайомого Ярослава Івановича. Але від цього заміру відвели нас біла пора й сумніви О. Івановича щодо його заборочних черевників.

Ще в Комарівці прилучилися до нас молоді гадзиди, що вертали до Зелениці. Вони запропонували нам два нічліжки: „панський“ у хаті свого брата й простий у себе на сні. Мене кортіло до „панського“ хати, але мої товариші вибрали той другий нічліг, на сні.

Вже смеркало, як ми станули на подвір'ю нашої квартири. В душний хаті застали, крім нашої гадзиди, старого зйда й бабу та молоденьку

Ще про анатему.

Автор нижче наведений уваг — не на значний український громадянський діяч на Поділі, який таємно брав і бере найактивнішу участь в українському церковно-православному русі. М. І. він був членом митрополітської ради, в якій виступав на знак протесту проти самовільного звикання митрополитом Діонізієм протопіпа ради. Зрештою поважна роль п. Артемоха в українському православному житті під Польщею вказує і з його нижченаведених уваг. Тому хоча й служують на особливе зацікавлення — Реа.

І.

Таємнича метаморфоза гродненського й пінського владик Олексія й Олександра.

Правда про „анатему“ над д-ром Ар. Річинським вияснилась і вияснюється ще більше з кожним днем на сторінках преси. Навіть ті, хто не знав українського церковного руху, після об'єктивної оцінки цього ганебного дія. Св. Синоду вчинку, кажуть, що „анатема“ виглядає „виразна монашеська помста“ з боку митр. Діонізія.

Дякуючи, щоб ще раз підкреслити, як безкритично оперували князі церкви матеріалом для „анатем“, можна привести такий приклад. В доповіді про „зловредну діяльність“ д-ра Річинського ставиться йому за велику провину, що він скликав український церковний з'їзд у Володимирі і також у Бересті 15. січня 1929 р. Отож берестейський церковний з'їзд скликав м. д-р Річинський (хоч скликання церковного з'їзду не може бути провинною, за яку карався анатемою, якщо це тільки не еретичний з'їзд), а організаційний місцевий комітет; він брав у владі дозвіл на з'їзд, викликав делегатів з Мінська і взяв на себе відповідальність за з'їзд. Організаційний комітет робив спробу наважити з'їзду перед скликанням з'їзду з архієпископом Олександром в Пінську, але з цього нічого не вийшло, хоч пізніше архієпископ Олександр прийняв делегацію від українських православних громадян Полісся, яка предлажала владі протокол берестейського церковного з'їзду і висловила побажання української православної духовності щодо оживлення церковного життя в Поліссі. Владика прийняв до відома протокол церковного з'їзду і побажання делегації, маючи після того ще одну конференцію в м. Бересті з

дитиною, що гола лежала на ліжку й перебирала ніжками. Коли гадзиди варила чай. Осип Іванович повторив перед здивованим діалектом свій вчорашній випадок про те, чому то нам точніше лазити по горах. Після добув свою пошуку пляшку й почастував кожного чаркою нашого міхтум composum. Дід і баба були напийком захоплені й благословили Осипа Івановича на довгий вік і добре здоров'я.

Міжким гадзиди зготувала чай. Ми спитали останки харчів і стали вечеряти. Дідусь замовк і поник своєю головою. Питаю О. Івановича, чи не пошкодило йому міхтум composum але О. Іванович запевняє мене, що дід поїв у солодку задуку.

Після вечери запровадила нас гадзиди в стріх невеличкої комірчини. Приготували собі місце до спання, зліз я на діл покурити й прилягнути зорям. Ще не вкурив я й половини люльки, як зі стріхи почали дозирати до мене нарікання О. Івановича на те, що я сім загубив годинки. Нічого не помагає запевнювання, що згуба рано знайдеться. Осип Іванович заспокоївся аж тоді, коли я припровадив гадзиду зі свічкою і коли годинник знайшовся.

Решту ночі переспали спокійно й без пригод. Рано 11. серпня основно милюся і доводимо до ладу одяг та обузу. Після без сумніву удаємося до Ярослава Івановича в Зелениці.

В Зелениці відпочивали наші ноги й сина, а зате здорово працювали зуби. Гостинні господарі приймали нас по українському звичаю, чия хата богата, а ми їли з правдивою насолодою бо від кількох днів не мали правильного харчування.

В товаристві наших знайомих поїхали ми того дня гірським поїздом до Рафайлової. Прогуляк була дуже приємна. Наше товариство їхало на відкритті лісорі й могло свободніше поглядатися стрімким скалам, що знімалися над залізничний шлях, слухати шуму Бистриці й надлякуватися пром та потоком Студеного Запорожжя. До поїзда задержувалися, щоб набрати води. В Рафайлової приймали нас обідним підвечірком Петро Іванович з дружиною. Вечером з'їзду ми тим самим поїздом до Зелениці.

(Кінець часті)

МИКОЛА ПАНЬЧУК.

З Косова до Підлютого.

(Продовження.)

На другий день по 6. годині вирушаємо на Синах. По дорозі зустрічаємо знайомого пастуха з козиби. Немитий, обдіраний і сидить закатарений, є він яким контрастом до чарівної гірської природи.

Синах збудований з великих камінних плит, хаотично напакочених. Стежки на сам верх нема і ви мусите скакати по каменях, які хитаються під вами й звенять або „грехотять“, як пишеться в одному „Провіднику“. Щоб не впасти й не поломати костей, ступаю поволі й обережно. Осип Іванович держиться золотої середини, а Степан Степанович скаче певно й швидко, наче по скодах „Народного Дому“ у Львові. Підійшовши до найвищого місця на Синаху, ми побачили такий краєвид на скід стіжковатий Хомик і подібний до даку величезної готичної святині Явірник; на північ поза панорамною гір — північ, а на захід Малий Горган, який і камінний, як Синах. Дальші верхи між ними й Говерля, сховані в мряках. Верх Синах порослий подкуди косодревниною. Між косодревниною є чимало затишних прогалів, порослих м'яким мохом. На одній з таких прогалів простягаю змучене тіло. Те саме робить й Осип Іванович, але Степан Степанович водить присісти на твердій камині. Ще не вкурив я своєї люльки, як Степан Степанович почав гукати, що пора в дорогу. За кілька хвилин ми знов скачемо по скалах у низ. Опустившись на пологину під Малим Горганом, вступаємо до козиби, в якій гадзували дві молоді й симпатичні гупулки. Вони внісали нам з окремої комірчини прекрасної гуслячки, яка наперекір моему упередженню смакувала чудово.

Була 12-а година, коли ми пустилися в дальшу дорогу. Ми йшли лісом яких двісті метрів і дійшли до місця, де наша дорога розгалужувалася. Мої товариші вибрали шлях на ліво, що доноситься стрімко спадом у низ. Прочувавши анхо, я протестував й остерігав, але це нічого не помогло. Якійсь час ішли ми виборним шляхом

міськими протоєреями і представниками українського православного громадянства, видав навіть після того відповідний обіжник до підданого духовенства (хоч ніхто з пан-отців не виконав цього обіжника) про укріплення церковного життя і прибирання зі свого боку дуже багато для оживлення церковно-українського життя. Це все однак не перешкодило пізніше владі підписати „анатему“ разом із гродненським владикою Олексієм, який вважає себе українцем не тільки по походженню (родом з Підляшя), але завжди старався мати опіку над українськими делегатами у Варшаві в Митрополії, був учасником І-липової наради в 1927 р., виступав за українські проповіді в Хоми, в Яблоні, при великих здвигав православних богомольців-українців і взагалі виявляв свою прихильність до українського церковного руху. Чим кермувалися владика Олексій і Олександр, підписувачі „анатему“ — невідомо. Чи вони дійсно переконані у тому, що д-р Річинський заступає на „анатему“, чи може просто — солідаризуючись з митрополитом Діонізієм, зробив це „страха ради юдейської“...

Для православного українського громадянства підписи під анатемою азіад гродненського і львівського після їх ангажування в українському церковному русі є незрозумілі.

II.

Спроба порозуміння чи провокаційне „уведице“?

В тому ж докладі говориться, що митрополит Діонісій, на підставі ухвали синоду „предполагая увещание членами Украинского Исполнительного Комитета, в лице 2-х его представителей“. Як провокаційно виглядало це „уведице“, видно зі слідуючого.

В листопаді 1927 р. митрополит Діонісій передав через б. сенатора М. Черкавського, що хотів би навести взаємини для співпраці з Церковним Комітетом і що хотів би в цій справі поговорити з делегацією від комітету. Про „уведице“ не було й натяку. Церковний комітет для цих переговорів і встановлення зв'язку делегував теперішнього посла Ів. Власовського і жене. Делегати прибули в визначений для аудієнції день, 15. грудня 1927. Добилися з трудом на вечір аудієнції. Приходимо на призначену б. годину. Митрополит прийняв нас у великій залі, прикрашеній портретами духовних осіб і митрополитами регаліями. Пригасили, сідаємо і чекаємо, бо нас же викликали і хочуть з нами говорити. Однак митрополит мовчить, мовчимо й ми. Врешті митрополит розпочав таку розмову питаннями: „Что же это вы приехали совращать меня к новой украинской вере?“ У відповідь ми зауважили, що по перше не ми самі приїхали, а нас викликали, по друге, що ми не збираємось нікого „совращать“ в „нову українську веру“, бо такої віри на світі нема, а є стара православна християнська віра, яку визнавав, визнає

і визнаватиме велика частина українського народу. Далі члени-делегати коротко оповіли митрополитові історію православної української церкви від часу її заснування на Україні до часу скликання львівського церковного з'їзду в 1927 р. (бо тож треба було робити після подібного питання?), який відбувся, на протестантський, без благословення й участі церковної влади і який однак в особі своїх делегатів виявив волю православних українців у Польщі щодо оживлення церковно-релігійного життя. Обраний на цьому з'їзді комітет вже 7 місяців сидить на нязв'язку з митрополією для співпраці і комітетом. На цих словах митрополит перервав делегатів, сказавши: „Ви вспоминаете 7 месяцев, ах, еті 7 месяцев, на них нужно поставить крест! Ви завели в церковь советскую власть (натяк на соборність), осквернили канонический строй церкви, разрушаете своим вмешательством православную веру, крест ставлю я, и вы должны его поставить, в противном случае будет для вас плохо (натяк на анатему?). Я не видел со стороны к-та желания войти со мной в переговоры“. Делегат Власовський докладно пригадав митрополитові всі спроби к-ту для встановлення зв'язку з митрополією і небажання митрополії мати діло з церковним комітетом.

В дальшій розмові митрополит на всі лади критикував комітет, його членів і зокрема д-ра Річинського, якого вважав головним „зачинщиком релігійно-національного аракана“.

Члени-делегати річезо збивали безпідставні обвинувачення проти церковного комітету і його членів і бачучи, що діло зовсім не йде до співпраці з митрополитом, запитали його, що конкретно хоче сказати на сьогоднішній аудієнції, на що одержали таку відповідь: Комітет повинен припинити свою діяльність і розважатися, в противному разі буде азе, — члени комітету можуть бути відлучені від церкви.

Після такої відповіді делегатам не оставалось нічого іншого, як встати й припинити аудієнцію, що й зроблено. Відходячи, делегати зауважили, що вони їхали не для того, щоб слухати „уведице“, що комітет не розважеться, а буде й надалі працювати і переводити в життя ухвали львівського з'їзду, що комітет буде стремити до скликання нового церковного з'їзду, ще більшого, ніж львівський, який тільки один зможе зняти з членів комітету покладені на них обов'язки.

Що торкається загрози про відлучення від церкви, то цього члени церковного комітету не бояться, бо не почувують за собою провини, за які можна було б їх анатематизувати.

У своїй праці кермуються догмами православної віри, канонічними ухвалами львівського церковного з'їзду і власним християнським сум-

лінням. На цьому делегати перервали свої розмови. Митрополит на прощання ще раз порадив розважити комітет, а то буде азе і погрози навіть пазцем.

Після той провокаційної аудієнції з „уведицею“ митрополит минав свій курс відносно членів церковного комітету тільки разів. Члени комітету у своїй праці серед дуже несприятливих умов не кинули й не кинуть покладеної на них святої праці. Жертвою погрозу митрополита Діонісія є д-р Річинський, однак він після проголошення над ним „анатему“ своїх християнських поглядів не змінив, а продовжує працю на користь рідній церкві з неослабленою енергією.

Історія церкви по азеаузі оживить працю на користь церкви православної тих, що проголосували „анатему“ і того, хто став жертвою безпідставної „анатемі“.

П. Артемию.

Програма і практика.

Тернопіль, 8. липня 1929.

На маргінесі міських виборів в Тернополі. — Вшехпольсько-радикально-кагалія спілка. — Політичний скандал.

В дні 16, 23, 25 і 27 червня ц. р. відбулися в Тернополі вибори до міської ради на місце вибраної в липні 1927 р. яку воеводський уряд розважав ще перед її уконституванням. Як відомо, вибори є ще куріальні. Українське населення в Тернополі абсолютно найчисленніше по Львові, а релативно зі всіх білих міст в цілому краі, — що творить около одну четвертину загалу населення в місті, не в само в спромозі вибрати своїх представників ані в IV. колі, ані в III., бо П. коло є жидівське, а I. польське (урядниче). Отже всі обставини примушували українців до виборного компромісу.

Наша міська організація (УНДО) ситкала ще в квітні ц. р. на першу міську по можливості нових міських виборів численні збори місцевих громадян. Тоді після реферату посла д-ра Ст. Барана, що своїми промовами в соїм, в комісії бюджетовій і в окремій інтерпелляції порушив справу розважання міської ради в Тернополі і одержав від мін. Сігалковського письмений відповідь про розписання нових виборів, — вибрав ширший виборчий комітет під проводом д-ра Постригача, що називався „Український Міщанський Виборчий Комітет“.

Вибори розписано доверва в кінці травня ц. р. і щойно тоді заступилися місцеві провідники соціалістів-радикалів і утворили окремий комітет під назвою „Український Безпартійний Виборчий Комітет“. На чоіл комітету ставили д-р Брикович Степан, бувиший чоловік кандидат радикальної сенатської листи ч. 23 і д-р Чумак — бласей, оба діясні провідники тутешніх радика-

ІЛЬКО КАЛІЧАК.

2)

Дрогобицький бунт.

(Продовження.)

Як вже сказано було, початку перевороту не можна приписувати тільки одному, але треба його шукати передовсім у великому недоволенні дрогобицької залози з деяких старшин того гарнізону. До цього найбільше хіба причинилося негодуювання і постійні терти між міліцією і „Боевой Управой“, котра сімнадцю хотіла установити над нею команданта чет. М., що всім міліціонерам був дуже несимпатичний. Він сам не був дрогобицьким, був за жорстокий у поведінці й не знав ніяких дрогобицьких міщанина.

Це неправда, що міліціянтів було в місті аж за багато і вони ні трохи не були дисципліновані. Але між ними дуже легко можна було зробити порядок, тільки не тим робом, яким задумували це зробити тодішній командант от. Грабовенський. У його прибічник сот. Б. і чет. М. Хоч члени міліціонерів було за велике і неодинокі члени міліції може й мали петисті руки, то все таки та сама міліція зробила й неодинокі добру прислугу. Вони алали кожний шукот у місті, могла вчас все ліквідувати, бо її ставили самі дрогобицькі. Передовсім між 1. і 16. листопада 1918 р. показала вони свою справність і піддавши справі, в часах, коли кілька разів наші суєсні задумували напасти на нас з Дрогобича і Борислава. Міліція все вчас ліквідувала, повідомляла команду зачасу — і загрозливий замишлю під лачу. Тому вона й уважала себе до певної міри якоюсь елітою і нерідко піддавала приказам людей, котрі в Дрогобичі в ділах перевороту не були. Негодування між міліцією і між деякими старшинами в „Боевой У-

праві“ зродилося також тому, бо міліціянти відтигалися від фронту і вадто ревню слідили й перешкоджали деяким людям у їхніх непрах ділах.

Про все те, що діялося за кулісами, знач найкраще хор. Матківський, бо він був командантом поштової жандармерії: він не міг усього того просто знати. Тому виступав зі своєю критикою і критикував різко всієї непрахильної чиники різних людей. Не дивиди, що люди на вищих позиціях його не любили, означе стрільці мали до нього тим більше довіри і між ними був він популярний. Команда хотіла позбутися його ще й тому, бо місце команданта жандармерії хотіла обсадити старшиною вищим степенем. Однак хор. Матківський зі своєю мією не думав уступити, бо вважав своїм обов'язком працювати там, де його поставлено зразу. Це був очевидно його промах.

І ще одно. Очевидець, розбираючи тодішні дрогобицькі полії, не поставив питання, чому в Дрогобичі за місяць змінилося аж стільки командантів?... Було їх шість, а може й більше.

Причини їх шкорого переміщення не полягають, однак сваяу, що їх перемістили наші міністерства й Начальна Команда, бо до того мали в руках за багато даних... Тому не треба дуже дивуватися, що усуненому командантові було жалі відходити з Дрогобича. Він собі радив так, що просив своїх знайомих, а вони вже старалися у відомітих чинників, щоб переміщений дістав посаду в Бориславі, а як ні, то таки в Дрогобичі, але вже на іншому місці.

Крім меліх і більших командантів, було в Дрогобичі й багато інших старшин з вищим степенем, коли тимчасом на фронті неодинокі хоружі вій сотні, а підстаршини були командантами чет.

Недоволення між стрільцями і міліціонерами було головне в от. Грабовенського, його прибічника сот. Б. і чет. М. До того причувалося ще гострі напруження між „Боевой Управой“ і поштовою жандармерією, якої командантом був

хор. Матківський. Його от. Грабовенський хотів конче усунути, бо на це місце мав прийти ший.

Безпосередньою причиною до того нібито „дрогобицького перевороту“ а надалі на повелізок у страшний тиждень 1919 р. мав бути інцидент, який стався в першій заласній сотні дрогобицького гарнізону. Він мав місце безпосередньо пересамими заворушеннями, а як ні, то таки в неїзді перед полуднем. Було так: Надто розгорічиваний і мало тактовий старшина адиється, пор. П., адири стрільця в лице за те, що той з причини болю ауби відкасався робити службу. Наслідок того був такий, що піла сотня збунтувалася і виводила поручникові послух. Старшина мусів тоді з сотні чим шкоро втіляти і про все розказав відтак своєму другові чет. М., оповідаючи, що його люди стали „бильовниками“. Цей випадок рознісся лисканкою і між іншими сотнями залози, і викликав бурю недоволення і обурення, передовсім між міліціонерами. Це була саме вода на їх мільні. Кількох непосидлихих і аовсім недисциплінованих міліціонерів стало піддажувати своїх товаришів і стрільців із заласної сотні проти старшин і невиділих ім командантів. Дисципліна зовсім упала і початок революції був готовий.

Бунт почався вже в неїзді полудни, бо в год. 2. телефонувало до „Боевой Управы“, що і заласна сотня обсадила суд і бригади та нікого туди не пускає. Про ширшу, повальшу акцію тоді абсолютно ніхто не думав! Мала це бути ани певного роду маніфестація, якою міліціонери хотіли добитися того, щоб команда з ними більшу рахувалася, бо в вони нібито щось можуть зробити. Міліціонерам розходилася головно про те, щоб аловити в „свої руки“ от. Грабовенського, сот. Б. і чет. М. Всіх трьох міліціонерів думали „усунути“ з команди і можливо навіть убити. Але на тому цілий пуч мав і скінчитися.

(Продовження буде.)

При жінки черени ц. р. відбулися в Індіяна (недалеко Шікаго) 20-та година конференції "Соціалістична", де відомо найбільша закарпатська організація в Америці. Має 150,000 членів (відділи старших, середніх і молодих членів) і маєтку до 9 мільйонів доларів.

